

[Bernhard Baunsgaard]

muligheder i den danske lovgivning. Det er derfor, det er godt, at der er kommet en op-rydning i gang.

Jeg vil gerne her understrege, at for mig er spørgsmålet om registrering hos politiet klart et forhold, der bør ændres, og jeg vil gerne her også benytte lejligheden til at takke den socialdemokratiske ordfører for de udtalelser, han i dag kom med omkring retssikkerheden, registreringen. Vi kan så konstatere, jeg ved ikke, om det er pludseligt, men der er i hvert fald blevet flertal for at gribe ind på dette område.

Men når vi nu er i gang med at diskutere personerne og deres forhold til sindssygebehandling, er der et andet spørgsmål, jeg vil rejse, og som vel i dag nok kan være lige så omdiskuteret, som retssikkerheden var det for bare et års tid eller halvandet siden, og det er spørgsmålet om erstatning.

Indenrigsministeren var inde på det og sagde, at naturligvis har man erstatning efter de sædvanlige regler, der gælder i samfundet, og vi fik trukket en bestemt situation frem, bl.a. gennem de undersøgelser, som ombudsmanden har foretaget. Og jeg vil gerne fortsætte lidt, for hvis jeg ikke er ganske galt underrettet, er et af dette tings medlemmer, fru Inge Krogh, meget impliceret i netop det forhold.

Det var behandlingen med LSD af folk, der led af bestemte former for sindssygdom, og måske er jeg galt underrettet, men det kan vi da så nemt få opklaret. Så vidt jeg ved, opgav fru Inge Krogh på baggrund af sin stilling til hele dette spørgsmål en karriere som psykiatrisk læge, og det synes jeg er en baggrund, der gør, at jeg gerne vil stille indenrigsministeren det meget konkrete spørgsmål: agter indenrigsministeren at tage skridt til at følge den henstilling, der er kommet, og som er offentliggjort i Den centrale Videnskabetiske Komités beretning for 1980-81, offentliggjort af forskningssekretariatet i 1982, og som siger:

»Selv om det gennem videnskabetisk vurdering af forsøgsprotokoller med særlig vægt på sikkerhedsaspekterne er tilstræbt, at ingen patient eller forsøgsperson kommer forbigående eller blivende til skade i forbindelse med humanbiologiske forsøg, er det urealistisk at mene, at der ikke i særlige tilfælde vil kunne rejses tvivl, om et symptom eller en skade ville kunne sættes i forbindelse med

et sådant forsøg. Det kan heller ikke udelukkes, at der i sjældne tilfælde kan ske uheld. En patients eller forsøgspersons adgang til at få en mulig sammenhæng efterprøvet og opnå erstatning bør efter komiteernes mening ikke være afhængig af, om der via et offentligt eller civilt søgsmål kan påvises fejl som årsag til skaden.«

Og så nævner man, at det er man i gang med andre steder.

Jeg vil gerne spørge meget direkte, om man på denne baggrund fra ministeriets side finder anledning til at tage skridt til at sørge for, at noget sådant sker. Jeg minder her igen om, at vores ombudsmand har henstillet, at vi i hvert fald i ét specielt tilfælde, uanset vor lovgivning, gav en erstatning til vedkommende.

Inge Krogh (KrF):

Jeg vil sige tak, fordi vi har fået denne debat, tak for indledningerne både fra ministrene og hr. Wilhjelm.

Så vil jeg lige angående det sidste, som hr. Bernhard Baunsgaard omtalte, fortælle, at i 1950'erne og 1960'erne begyndte man at bruge LSD i psykiatribehandling, og man gjorde det, efter at der havde været adskillige artikler og undersøgelser i udlandet om det. Jeg læste det også, og det var meningen, jeg skulle til at begynde med det på den afdeling, hvor jeg var ansat. Men da jeg tænkte nærmere over det, blev det klart for mig, at jeg ikke kunne tænke mig at bruge det på mig selv. Så tænkte jeg, at så ville jeg heller ikke gøre det mod klienterne, og jeg gik så ud af psykiatrien og ind i åndssvageforsorgen, og det har såmænd været meget rigt. Det var ikke noget offer, og jeg havde i hvert fald en klar følelse af, at jeg ikke kunne byde patienter noget, som jeg ikke selv ville tage imod.

Det er meget vigtigt, at vi har denne debat, for det er meget vigtigt, at der kommer mere åbenhed om sindssyges forhold, og det tror jeg også klienterne selv har set. Jeg ved, at Galebevægelsen virkelig gør noget for at få folk i tale, og jeg kan i hvert fald i højeste grad anbefale, at man går til nogle af deres møder og arrangementer. De er særdeles velinformerede for en psykiater i hvert fald, og man kan få en meget levende diskussion.

Foreningen Sindslidendes Vel burde formentlig være noget mere aggressiv og gøre